

Arrest

nr. 329 765 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X alias X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. ALENKIN**
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, *alias* X die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2024 met referentnummer 116394.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juni 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 juli 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 februari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2023 werd ingediend door :

S. (...), A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: België

geboren te (...) op (...) 1964

adres: (...)

Ook gekend als : M. (...), T. (...) geboren op (...) 1959 met nationaliteit Azerbeidzjan & S. (...), A. (...) geboren op 01.01.1964 met nationaliteit België

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende reeds vier maal een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. De eerste drie op respectievelijk 13.01.2004, 03.03.2006 en op 11.06.2009. Het eerste VIB werd afgesloten met een weigering weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en op 17.06.2004 volgde een weigering in beroep. Op 16.03.2006 werd een beslissing genomen inzake het tweede VIB: een niet inoverwegingname door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook het derde VIB werd afgesloten met een niet inoverwegingname door DVZ op 16.07.2009. Op 20.02.2023 diende betrokkene zijn vierde en tevens laatste VIB in. Op 04.07.2023 werd een niet-ontvankelijke beslissing genomen door het CGVS. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dit beroep is hangend maar niet schorsend. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor het VIB, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt in de aanvraag aan sinds 11.01.2004 in België te verblijven, sinds 05.10.2009 legaal in België te verblijven en in 2015 de Belgische nationaliteit te hebben verkregen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België zowel zijn verblijfsrecht opende als zijn Belgische nationaliteit verkreeg op basis van flagrante identiteitsfraude. Al sinds 2004 verblijft betrokkene in België op basis van een valse identiteit. Betrokkene haalt aan een valse identiteit te hebben aangenomen bij aankomst in België uit vrees om terug gestuurd te worden naar Kazachstan. Echter zoals uit de beslissing van het CGVS (dd. 04.07.2023) blijkt 'is het volkomen onzinnig dat u het nodig zou vinden om zomaar een verhaal te verzinnen om asiel mee te verkrijgen indien u werkelijk een vrees zou hebben voor de Kazachse maffia, én bloedwraak, én de autoriteiten'. Niet alleen deed betrokkene drie maal een verzoek om internationale bescherming onder die valse identiteit, maar tevens slaagde hij erin zich onder die valse identiteit te laten regulariseren en zelf de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid herhaaldelijk te misleiden daar hij loog over één van de meest fundamentele aspecten, namelijk zijn identiteit, en heeft op basis hiervan onterecht een verblijfsvoordeel gehad van meerdere jaren. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de Belgische nationaliteit van betrokkene vervallen werd verklaard op 15.09.2022 door middel van een Arrest van het Hof van Beroep te Gent. Betrokkene kan zich aldus qua buitengewone omstandigheden niet beroepen op zijn eerder legaal verblijf in België en zijn eerdere Belgische nationaliteit, daar deze op frauduleuze wijze verkregen werden.

Betrokkene meent dat hij geen reisdocumenten heeft en het niet blijkt dat hij deze wel zou kunnen bekomen. Verder haalt hij aan dat hij zich niet kan beroepen op zijn beweerde Kazachse nationaliteit, waarvan ook volstrekt onduidelijk is of hij deze wel (nog) bezit. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen, dat hij zich niet kan beroepen op zijn Kazachse nationaliteit of dat hij deze nationaliteit niet meer zou bezitten. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Daarenboven blijkt uit het laatste VIB van betrokkene dat hij zelf verklaarde de Kazachse nationaliteit te hebben én legt hij bij de onderhavige aanvraag artikel 9bis een kopie van zijn Kazachse identiteitskaart voor. Tot slot toont betrokkene niet aan dat hij geen verblijfsrecht zou hebben om in Kazachstan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst in zijn aanvraag naar de redenen waarom hij zijn herkomstland zou zijn ontvlucht en waarom hij tevens niet zou kunnen terugkeren. Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en moeilijkheden met de plaatselijke maffia, alsook een onmiddellijke aanhouding en onterechte vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere

vermelding dat betrokkene een terugkeer vreest omwille van deze genoemde argumenten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn vierde VIB (dd. 20.02.2023) naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zij beweerden tevens dat aan de verklaringen van betrokkene geen enkel geloof kon worden gehecht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongelooftwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat betrokkene wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten. Er werd een Interpol Red Notice tegen betrokkene uitgevaardigd. Uit een verzoek van Interpol Astana aan de Belgische Federale Politie van 13.02.2018 blijkt dat er op 18.08.2000 een strafzaak tegen betrokkene werd geopend, en op 31.01.2001 een arrestatiebevel tegen betrokkene werd uitgevaardigd, op basis van artikel 96 paragraaf 2 (moord), artikel 125 paragraaf 2 (ontvoering) en artikel 181 paragraaf 3 (afpersing) van de Kazachse strafwet. Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat de feiten waarvoor hij werd gesignaleerd formeel betwist worden en dateren van 1997 en dat het volstrekt onduidelijk zou zijn wat het resultaat van het beweerde onderzoek zou zijn. Het zou niet geweten zijn of er ooit gevolg is gegeven aan dit strafonderzoek, of het nog loopt en of de daders werden veroordeeld. Het CGVS sprak zich in de beslissing dd. 04.07.2023 uit over uw beweringen dat u geen dader zou zijn in de strafzaak in kwestie en dat u valselijk beschuldigd zou zijn geweest van de misdaad, het CGVS beoordeelde dat 'aan uw verklaringen echter geen enkel geloof kan worden gehecht'. Er dient te worden benadrukt dat deze aanvraag zich niet uitspreekt over schuld of onschuld betreffende feiten die betrokkene ten last worden gelegd, het is tevens niet zo dat bij de behandeling van deze aanvraag de plaats kan ingenomen worden van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de gepleegde feiten moet beoordelen. Er wordt echter door betrokkene geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat betrokkene risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. De bewering omtrent de betwisting van de strafzaak in Kazachstan kan om deze redenen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid..

Betrokkene verwijst naar een verslag van Amnesty International uit maart 2010 waaruit zou blijken dat Kazachstan ervoor gekend staat dat mogelijke verdachten worden gemarteld om bekentenissen los te krijgen, veelal nog voordat zij officieel worden geregistreerd en aangehouden. Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Kazachstan in de periode tussen 2007 en 2009 en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat dit ook op hem van toepassing zou zijn. Het louter invoeren van een rapport dat op algemene wijze melding maakt van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Wat betreft de beweringen dat betrokkene sinds 19 jaar niet meer in Kazachstan geweest is, geen enkele band heeft met dit land, er geen bezittingen, geen familie en geen werk heeft, er ook nooit lang gewoond heeft en tot slot geen financiële middelen bezit om te reizen naar Kazachstan en na het indienen van de aanvraag terug te keren naar België, dient te worden opgemerkt dat het betrokkene vrijstaat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kunnen de beweringen van betrokkene dat hij niet over bezittingen of werk in het land van herkomst bezit en niet de financiële middelen heeft om te reizen naar Kazachstan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont verder niet aan dat hij in Kazachstan niet zou kunnen werken, waardoor het argument dat hij geen financiële middelen zou hebben om na het indienen van zijn aanvraag en de beslissing te hebben ontvangen terug te keren naar België niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Daarnaast, wat betreft de bewering dat betrokkene reeds 19 jaar niet meer in Kazachstan is geweest, geen familie heeft in Kazachstan en er nooit lang gewoond heeft dient te worden vermeld dat betrokkene niet verklaart waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in Kazachstan. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst in zijn aanvraag naar zijn partner S. (...), S. (...) (R.R.: (...)), met wie hij al tien jaar samenwoont in België en van wie hij niet gescheiden kan worden. Hij haalt aan dat ze in België gezamenlijk

een nieuw leven hebben opgebouwd, dat zij zwaar ziek is en de dat ze de hulp en bijstand van betrokkene nodig heeft. Echter, mevrouw ontving op 08.12.2023 na een aanvraag artikel 9bis (dd. 18.01.2023) een onontvankelijke beslissing en een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt aldus voor beiden. Tot slot haalt betrokkene nog aan dat een gedwongen terugkeer het koppel definitief en jarenlang zou scheiden van elkaar. Echter, het staat betrokkene en zijn partner vrij om vrijwillig terug te keren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er, behalve zijn vrouw die tevens het grondgebied dient te verlaten, nog andere familieleden van hem in België verblijven. Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

De overige aangehaalde elementen (dat hij altijd gewerkt heeft toen het wettelijk mocht, een verklaring van zijn ex-werkgever (dd. 05.04.2023) die aanhaalt dat hij er meer dan 10 jaar heeft gewerkt, een verklaring (dd. 25.12.2012) ivm de tewerkstelling van betrokkene en een tewerkstellingsattest bij het OCMW van Kasterlee van 01.06.2010 tot en met 31.05.2012) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 27 februari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) evenals een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissingen stelt verzoeker een vordering tot schorsing en nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Het beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 303 356 van 19 maart 2024.

Verzoeker werd op 1 juni 2024 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, Kazachstan.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen die het uiterst moeilijk maken de verblijfsmachtiging bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post aan te vragen, een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en af te geven. Nu verzoeker echter naar zijn herkomstland is gerepatrieerd, is de discussie omtrent de al dan niet bestaande noodzaak om de aanvraag in België in te dienen in plaats van bij de Belgische bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland niet langer aan de orde. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante

gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Het gegeven dat verzoeker werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst staat niet ter discussie. De vraag rijst dan ook welk nadeel de verzoeker thans nog heeft bij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hetgeen inhoudt dat verzoeker de aanvraag niet in België mag indienen maar zich dient te wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de huidige stand van zaken staat niets eraan in de weg dat verzoeker, indien hij nog steeds de intentie zou hebben een machtiging tot verblijf in België na te streven, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet indient.

De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut of voordeel meer opleveren, aangezien hij zich naderhand naar het buitenland heeft begeven zodat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet langer van toepassing is en hij aldaar de machtigingsaanvraag kan indienen via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat verzoekers recht op een effectief rechtsmiddel niet teloor gaat door het huidige beroep onontvankelijk te verklaren. Het stond verzoeker immers vrij om zijn grieven ten aanzien van de huidige bestreden beslissing aan een onderzoek door de Raad te laten onderwerpen in het kader van zijn vordering tot schorsing en nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid die hij heeft ingediend tegen de bijlage 13*septies* en bijlage 13*sexies* van 27 februari 2024. Verzoeker had de mogelijkheid om de versnelde behandeling van het voorliggende beroep te vragen in het kader van een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker heeft echter nagelaten van deze mogelijkheid gebruik te maken. Aldus moet worden geconcludeerd dat verzoeker op heden geen belang meer heeft bij het huidige beroep.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN